தமிழர் சமய வரலாறு: ஒரு பொதுப் பார்வை

இரா. சீதா லட்சுமி
இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்
rseetha@um.edu.my

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழர் சமய வரலாறு காலநெடுமையைக் கடந்து விளங்குகின்றது. பண்டைய காலந்தொட்டே தமிழ்மக்கள் கடவுட்கொள்கையுடையவராகத் திகழ்கின்றனர். ஆதியில் இயற்கையைப் போற்றும் வழிபாட்டுமுறையில் தொடங்கி, படிப்படியாக சிறுதெய்வ வழிப்பாடாகத் தமிழர் வாழ்வியல் வளர்ச்சி கண்டது. பன்னெடுங்காலமாக வளர்ந்துவந்த வழிப்பாட்டுமுறைகள் இன்றளவும் தமிழர்தம் சமயவாழ்வில் நிலைபெற்றிருப்பதைக் காணவியலுகின்றது. பழந்தமிழர் நிலப்பாகுபாடு அடிப்படையில் இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்த காலந்தொட்டே கடவுட்கொள்கையை முன்னிலைப்படுத்தி வாழ்ந்துள்ளதைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் ஐவகை நிலப்பாகுபாட்டைப் பாடும்போது பழங்குடிமக்களின் சமய நம்பிக்கைகளைத் தெளிவுபடக் கூறுகின்றன. சங்கம் மருவிய காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே சமய நம்பிக்கை தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளது என்பதற்குத் தக்கச் சான்றாக அக்காலப்பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்களிலுள்ள குறிப்புகள் திகழ்கின்றன. சங்க காலத்தில் மூவேந்தராலும் சிற்றரசர்களாலும் ஆளப்பட்டு வந்த தமிழ்நாடு, கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் அயலவர்களான களப்பிரர், பல்லவர் முதலானோர் ஆட்சிக்குட்பட்டது. சாதி அமைப்பு முறை, போர், மது, மாது, ஊனுண்ணல் போன்றவற்றால் மக்கள் உள்ளம் சலிப்படைந்திருந்தனர். இச்சூழலிலே, நீதிப் போதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமண, பௌத்தத் துறவிகள் வலியுறுத்திய அமைதி, ஒற்றுமை, ஒழுக்கம், புலனடக்கம், புலால் மறுத்தல் போன்ற நெறிகளைத் தமிழ் மக்களும் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டனர். இதனால், களப்பிரர்கள் காலத்தில் சமண, பௌத்தச் சமயங்கள் தமிழ் நாட்டில் செல்வாக்குப் பெறலாயின. ஆயினும், ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் களப்பிரர்கள் தம் அரசியல் செல்வாக்கை இழந்தனர். அதே வேளை, சைனரும் பௌத்தரும் வலியுறுத்தி வந்த புலனடக்கம், உண்ணாநோன்பு, இன்ப வெறுப்பு முதலியவற்றால் மக்கள் சஞ்சலமும் அச்சமும் கொண்டனர். காதல் வாழ்விலும் இல்லற வாழ்விலும் கிட்டிய இன்பமும் பாதுகாப்பும் புறச்சமயக் கொள்கைகளால் பறிபோவதைக் கண்ட மக்கள் தன்னுணர்வு பெற்றனர்; புறச்சமயங்களை வெறுக்கத் தொடங்கினர். இக்காரணங்களால், சமண-பௌத்த சமயங்கள் செல்வாக்கை இழந்தன. இதனைத் தொடர்ந்து கி.பி. 6, 7, 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் சைவ, வைணவ சமயப் பெரியார்களான நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தோன்றி, ஊர் ஊராகச் சென்று பக்திப்பாடல்கள் பாடி, தத்தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பினர். தமிழ் மக்களிடையே சமய எழுச்சியும் கலைப்பாதுகாப்பும் தோன்றலாயின. அதன் விளைவாக, பக்தி இயக்கம் உருபெற்றது. இப்பக்தி இயக்க வளர்ச்சியால் சைவ, வைணவ சமயங்கள் பெற்ற நன்மதிப்பிற்கும் பேராதரவிற்கும் உரிய காரணங்களாக கொள்கைகள், மன்னர்களின் ஆதரவு, நாயன்மார் ஆழ்வார்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், சமத்துவச் சிந்தனைகள், தமிழ்ப்பற்று, பெண்டிர் ஆதரவு, புராணக்கதைகளைப் பயன்படுத்துதல், வட்டார உணர்வு ஆகியவற்றைக் கூறலாம்.

குறிச்சொற்கள்: தமிழர் சமயம், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், பக்தி இயக்கம், சைவம், வைணவம்.

Abstract

Tamil religious history transcends time. Since ancient times, the Tamils have believed strongly in god, where it started with worshipping the nature before gradually progressed to demi-gods worshiping. This tradition is developed into an institution in the religious life of Tamils. This is well-documented in Tolkappiyam that the ancient Tamils basically have held up the principles of God, according to different landscaped types of ethnic groups. There were amble of evidences in Sangam literature supporting this. Tamilnadu was ruled by the three kings, then it was taken over by the outsiders Kalabhras and Pallavas since the 3rd BC till the 7th AD. The crippling caste system, war, prostitution and non-vegetarianism which were prevalent during this time were pushed away by them. The Tamils were willingly to adopt principles of peace, unity, discipline, self-control and refusal to meat promoted by the Jainism and Buddhism. As a result of this, both religions garnered

influence in Tamil Nadu during the era of Kalabhras until they lost hold in at the end of sixth century. At the same time, the Tamils, too, became intolerance to overtly self-control, fasting and happiness aversion principles promoted by the Jainism and Buddhism, soon they started to avoid their teachings and opt to other options that offer a balanced life-style between the material world and meta-physical world. The renaissance of Hinduism that took place between 6th and 8th century offered an alternatives to them. The icons of Saiva and Vaishnava religions (Nayanmars and Alvars), travelled from a place to another in to sing devotional hymns and spread their religious thoughs. Religious motivation and art conservation started to bloom during this era. This is called as the Bakthi Movement. The development of this Bakthi Movement has vast influence in the lifestyle of the locals, including the virtues of vegetarianism, the life events of Alvars and Nayanmars, the life of the nobles, the egalitarian ideals, the loyalty towards Tamil language, the use of mythology and the sense of locality. This article is aimed to offer a glimpse of ides of such development that experienced by the Tamils.

Keywords: Tamils religion, Ancient Tamil Literatures, Bakthi Movement, Saivisme, Vaishnavisme.

முன்னுரை

தாம் பார்க்கின்ற உலகத்தை, இயற்கைக் கூறுகளைக் கண்டு மனிதன் அஞ்சினான்; வியந்தான். இந்த உணர்வின் அடிப்படையில் இயற்கையை மனிதன் வழிபடத் தொடங்கினான். உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் மனிதன் கண்டுணர்ந்த சமய நெறியின் தொடக்கம் இதுவாகவே இருந்தது. பின்னர், இச்சிந்தனை மரபுநெறி வழிபாடாகப் பரிணாமம் பெற்றது. சான்றோர் பெருமக்களின் சிந்தனைத் திறத்தால் ஆகமநெறி சமயங்களாக அவை வளர்ச்சி கண்டன (நாகப்பன் ஆறுமுகம், 2001: 2-3). அவ்வகையில், தொல்காப்பியர்க் காலம் தொடங்கி பக்தி இயக்கக் காலம் வரையிலான தமிழர் சமயத் தோற்றம், புறச்சமய ஊடுருவல், பக்தி இயக்கத் தோற்றமும் அதன் வளர்ச்சியும் ஆகிய தமிழர் சமய வரலாறு குறித்த ஒரு பொதுப் பார்வையினைத் தொகுத்து வழங்குதலை அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை அமைகின்றது.

1.0 சமயத் தோற்றம்

ஆதியில் அலைந்து திரிந்த மனிதன், இயற்கையோடு போராடி வெற்றி கொள்ள இயலாதென்று உணர்ந்ததும் நாகரிக வளர்ச்சியால் ஓரிடத்தில் கூட்டமாக நிலைத்து வாழ முற்பட்டான். இவ்வாறு வாழத் தொடங்கியதும் இயற்கைச் சக்தியால் தனக்குத் தீமை விளைவது குறித்த அச்சம் தோன்றவே, அதிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வழியைச் சிந்தித்தான். அதன் விளைவாக, இயற்கையை இயக்குகின்ற ஒரு பேராற்றல் இருப்பதாக நம்பினான். காலப்போக்கில் அதனைத் தெய்வமாக ஏற்று வழிபட்டு அதன் அருளை வேண்டினான்; கடவுள் கொள்கை தோன்றியது. இப்படியாக, இயற்கையின் நிறைவான பஞ்சபூதங்களை மக்கள் வழிபடத் தொடங்கியதும் ‘சமயம்’ உருவானது (சுலோச்சனா, ப., 1999: 5-8). அச்சம், முற்காப்பு, நன்றியறிவு, பாராட்டு, அன்பு, கருதுகோள், அறிவு வளர்ச்சி முதலான காரணங்களைச் சமயம் தோன்றிய வகையாக ஆசிரியர் ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதும் இவ்விடம் கருதத்தக்கது (தேவநேயப் பாவாணர், ஞா., 2000: 6-9).

மனித இனம் அறிவுத்திறம் பெறத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே சமயமும் உடன் வளர்ந்து வந்ததாகத் தோன்றுகிறது. சமயத் தேவை மனிதனது இயற்கைத் தேவைகளுள் ஒன்று என்பதுடன் இத்தேவை நிறைவு செய்யப்படுவது மனநிறைவினைத் தருவதாகவும் அமைகிறது. சமயம், மதம், நெறி, மார்க்கம் என்பன ‘வழி’ என்ற ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்கள் ஆகும். ‘சமயம்’ என்ற சொல்லுக்கு “இறைவனிடம் இணைத்தல், சேர்த்தல்” என்று பொருள்படும்.

2.1 பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் சமயச் சிந்தனைகள்

தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அவர் காலத்திற்கு முன்னும் கூட மக்கள் மனதில் சமய உணர்வு காணப்பெற்றிருந்தது எனத் தெளியலாம். “இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு மக்களை ஈன்று இன்ப வாழ்வு வாழும் தலைவனும் தலைவியும் கடவுளைப் பற்றி எண்ண முற்பட வேண்டும். அதுவே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகும்” என்று தொல்காப்பிய நூற்பா உரைக்கின்றது. இதிலிருந்து, பழந்தமிழர்கள் கடவுட்கொள்கை உடையவர்கள் என்பதும், எல்லாவற்றையும் கடந்து நின்ற முழுமுதற் கடவுள் ஒருவனைப் பற்றிய கோட்பாட்டினை உடையவர்கள் என்பதும் பெறப்படும் (*தொல்காப்பியம்*: பொருளதிகாரம்: 640).

‘கடவுள்’ என்னும் சொல் எல்லாவற்றையும் “கடந்து நிற்பது” என்னும் பொருளைக் குறிக்கின்றது. தொல்காப்பியரால் இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளுவர் கையாண்டுள்ள “இறை” (*திருக்குறள்*: 39:8, 1:5&10) என்னும் சொல்லும், இருத்தலையும் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருத்தலையும் குறிப்பதாகும். தொல்காப்பியத்தில் வரும் ‘கந்தழி’ என்னும் சொல்லும் கடவுளையே குறிப்பதாகும். இச்சொல், ‘இறைவன்’

முழுமுதற் கடவுள், தன்வயத்தவன், கடந்து நிற்பவன் என்னும் பொருள்களைக் குறிக்கும் என்று நச்சினார்க்கினியர் மொழிகின்றார் (*தொல்காப்பியம்*: பொருளதிகாரம்:85).

"தெய்வம் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி"

(*தொல்காப்பியம்*: சொல்லதிகாரம்: கிளவியாக்கம்: 4)

எனப் பகரும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார நூற்பா தெய்வங்களின் பெயர்களைக் குறிக்கும் சொற்களைத் தனியாகச் சுட்டுகின்றது. இந்நூற்பா பல தெய்வங்களின் பெயர்கள் வழக்கில் இருந்துள்ளதைப் பதிவுச் செய்கின்றது.

"தெய்வம் உணாவே ...."

(*தொல்காப்பியம்*: பொருளாதிகாரம்: அகத்திணையியல்: 20)

என்று தொடங்கும் நூற்பாவும் இதற்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகை நிலங்களுக்குரிய தெய்வங்களின் பெயர்களை மற்றொரு நூற்பா கூறுகின்றது (தேவநேயப் பாவாணர், ஞா., 2000: 6-9).

மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகிய தெய்வங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும் வகையில்,

"மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்,
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்,
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்,
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்,
முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையான் சொல்லவும் படுமே"

(*தொல்காப்பியம்*: பொருளாதிகாரம்: அகத்திணையியல்: 5)

என்னும் நூற்பா அமைந்துள்ளது.

"மறம் கடை சுட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே"

(*தொல்காப்பியம்*: பொருளாதிகாரம்: புறத்திணையியல்: 4)

என்ற நூற்பா 'கொற்றவை' எனும் பெண் தெய்வ வழிபாடு இருந்துள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலான இயற்கைச் சக்திகளையும் தெய்வமாக வழிபட்டுள்ளதை,

"கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"

(*தொல்காப்பியம்*: பொருளாதிகாரம்: புறத்திணையியல்: 27)

என்ற நூற்பா பதிவுச்செய்கின்றது.

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையோடு சமயம் ஒருங்கிணைந்த நிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் மிகத் தெளிவாக எடுத்துணர்த்துகின்றன. பண்டையத் தமிழர் கடவுளை எண்ணியே அகப் புற வாழ்வினை மேற்கொண்டதாக இவ்விலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன (பாலசுப்பிரமணியன்,சி., 1959: 75). சங்க இலக்கியங்களில் கடவுளைக் குறிக்கும் சொற்களாக, 'இறைவன்' (*பரிபாடல்*: 17:49), 'கடவுள்' (*அகநானூறு*: 13:1-4, 14-15, 125:14, 15: 6;: 15, 230, 282, 307: 12, 348: 8, 372: 1-3, *ஐங்குறுநூறு*: 32, 259, *குறிஞ்சிப்பாட்டு*: 208, *குறுந்தொகை*: 105:1-2, *நற்றிணை*: 82:2, 189:4, 216:6, 344:4, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 12, *முன்னூல்*: 30:34, 41:6, *மதுரைக்காஞ்சி*: 651, *மலைபடுகடாம்*: 82-83, 250, 538), 'படைத்தோன்' (*நற்றிணை*: 240:1, *புறநானூறு*: 194:5) என்பன கையாளப்படுகின்றன.

சங்க நூல்களில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் விரிவாக வந்துள்ளன. 'ஆலமர் கடவுள்' (*புறநானூறு*: 198:9), 'ஆலமர் செல்வன்' (*சிறுபாணாற்றுப்படை*: 96). 'காஅய்கடவுள்' (*பரிபாடல்*: 5:13), 'முக்கட்செல்வன்' (*அகநானூறு*: 18:16, *புறநானூறு*: 6:17-18), 'முக்கணான்' (*கலித்தொகை*: 2:4, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 154) என்று சிவபெருமான் அந்நூல்களில் குறிக்கப்பெறுகின்றான். மேலும், சிவபெருமான் கொன்றை மலர் மாலை அணிந்தவனாகவும் (*கலித்தொகை*: 142,28: 150:1-3, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 1:2), ஐந்து தலைகளையுடையவனாகவும்

(*பரிபாடல்*: 1:43), மூன்று கண்களைக் கொண்டவனாகவும் (*கலித்தொகை*: 104: 11-12, *பரிபாடல்*: 5:30, *புறநானூறு*: 55: 1-5), நீலமணிமிடற்றோனாகவும் (*கலித்தொகை*: 142-27, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 9-10, *பரிபாடல்*: 8:127, 9:7, *புறநானூறு*: 5,9, 55:4, 56:2, 91:5, *மலைபடுகடாம்*: 83), நீல மணி போன்ற நிறமுடையவனாகவும் (*கலித்தொகை*: 105:17), சிவந்த நிறம் உடையவனாகவும் (*அகநானூறு*: 104:11-12, 360:6, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 1, *புறநானூறு*: 56:2), சடைமுடியுடையோனாகவும் (*கலித்தொகை*: 38, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 4-5, *புறநானூறு*: 166:1) சடையில் கங்கையைத் தரித்தவனாகவும் (*கலித்தொகை*: கடவுள் வாழ்த்து: 38:12, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 93-4, *பரிபாடல்*: 5,6, 9:6), மலைமகள் மணாளனாகவும் (*பரிபாடல்*: 5:28), உமையொருபாகனாகவும் (*திருமுருகாற்றுப்படை*: 152, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 7-8, *ஐங்குறுநூறு*: கடவுள் வாழ்த்து), பிறைத்திங்கள் சூடியவனாகவும் (*கலித்தொகை*: 25:26, 103, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 8-9, *புறநானூறு*: 1-9, 55:5, 91:5-6) வருணிக்கப்பெறுகின்றான்.

சிவபெருமானின் ஆனேற்றுக்கொடி (*கலித்தொகை*: 21:3, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 151:52), ஆனேறு ஊர்தி (பரிபாடல்: 8:2, *கலித்தொகை*: 150:13), ஆதிரைநாள் (*கலித்தொகை*: 150:20, *பரிபாடல்*: 8:26), சிவனுக்குரிய படைக்கலன்களான கணிச்சி (*கலித்தொகை*: 101:8, 103:25, 105:13), மழு (*பரிபாடல்*: 5:34, *புறநானூறு*: 56:2, மதுரைக்காஞ்சி: 455), சூலம் (*பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 10-11) முதலியனவும் சுட்டப்பெறுகின்றன. சிவபெருமானின் அடியவர்களுக்கு அருளும் அருட்செயல்களும், தீயனவற்றை அழிக்கும் பேராற்றலும் குறிக்கப்பெறுகின்றன (*அகநானூறு*: 18:16, *கலித்தொகை*: 2:1, 38:1-2, 150:1-3, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 154, *பதிற்றுப்பத்து*: கடவுள் வாழ்த்து: 3-12, *பரிபாடல்*: 1:44, 5:20-26, *புறநானூறு*: 55:1-5, 166:1, *மதுரைக்காஞ்சி*: 53-54). இவ்வாறு சிவபெருமானைக் குறித்து வரும் செய்திகள் புராண காலத்திற்கு முற்பட்ட வேதகாலத்தில் வெளிப்பட்ட செய்திகளாக இருக்கலாம் எனக் கருத்துரைக்கப்படுகின்றது (ஞானசம்பந்தன், அ.ச., 1987: 63).

சங்க இலக்கியங்களில் முல்லைத் திணைக்குரிய தெய்வமான திருமாலைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாக உள்ளன. இந்நூல்களில் திருமால், ‘கோவலன்’ (*பரிபாடல்*: 8:83), ‘நெடியோன்’ (*பதிற்றுப்பத்து*: 15:36, 19:22, *பெரும்பாணாற்றுப்படை*: 402), ‘நெடுவேள்’ (*பரிபாடல்*: 3:37) ‘நேமியோன்’ (*கலித்தொகை*: 104:9-10, 105:71-72, 119:3, 127:1-4, *அகநானூறு*: 175:14), ‘மாயவன்’ (*கலித்தொகை*: 134:1-2, 145:64, *நற்றிணை*: 32:1, *பரிபாடல்*: 32:1, *பரிபாடல் திரட்டு*: 7:1, *புறநானூறு*: 57:2, *மதுரைக்காஞ்சி*: 591), ‘மாயோன்’ (*புறநானூறு*: 57:2, *கலித்தொகை*: 103:55), ‘மால்’ (*கலித்தொகை*: 52:5, 107:32-33, 123:4, *பதிற்றுப்பத்து*: 3:35, 13:6, *பெரும்பாணாற்றுப்படை*: 487, *முல்லைப்பாட்டு*:2) என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பெறுகின்றான்.

திருமாலின் காயாம்பூ, முகில், கருமை, வெஞ்சுடர் ஆகிய நிறங்களும் (*அகநானூறு*: 175:14, 360:6, *கலித்தொகை*: 104:38, 105:9, 119:3, *பரிபாடல்*: 1:59, 2:52, 2:56, 3:3, 3:67, 3:73, 4:67, *புறநானூறு*: 58:15, 174:5, *பெரும்பாணாற்றுப்படை*: 30, 391, 402), தாமரை மலர் போன்ற கண்களும் (*பதிற்றுப்பத்து*: 4:58), துளப மாலையும் (*பதிற்றுப்பத்து*: 3:60, 15:54, 31: 7-10), சங்கும் (*கலித்தொகை*: 105:9, *பரிபாடல்*: 1:57, 2:36-40, 2:87, 13:8-9, 15:59, *முல்லைப்பாட்டு*: 2), சக்கரப்படையும் (*அகநானூறு*: 175:14, *புறநானூறு*: 5814-16, *கலித்தொகை*: 104:9-10, 105:9 & 72, 119:3, 127:4, *பரிபாடல்*: 1:52 & 58, 2:19 & 50, 3:88, 4:9, 15:9, *முல்லைப்பாட்டு*: 2), கருடனாகிய ஊர்தியும் (*பரிபாடல்*: 3:16), கருடக் கொடியும் (*பரிபாடல்*: 1:11, 1:52, 2:60, 3:16-18, 4:36, 8:2, 13:4 & 38-39, 15:56, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 15, *புறநானூறு*: 56:5-6), திருமகளை மார்பில் கொண்டுள்ளமையும் (*கலித்தொகை*: 104:9-10, *பரிபாடல்*: 1:3, 1:8, 2:31, 3:90, *முல்லைப்பாட்டு:* 2) வருணிக்கப்பெறுகின்றன. திருமால் உலக உயிர்களைக் காக்கும் முதல்வனாகவும் (*கலித்தொகை:* 124:1), ஐஸ்வரியங்கள் கொண்ட செல்வனாகவும் (*கலித்தொகை:* 108:55), பிரம்மனைப் படைத்தவனாகவும் (*கலித்தொகை:* 140:8, *பரிபாடல்*:1-28, 3:11-14, *பெரும்பாணாற்றுப்படை*: 404), பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தவனாகவும் போற்றப்பெறுகின்றான் (*பரிபாடல்*: 2:1-19, 3:24, 4:10-24, 13:34-36).

சங்க நூல்களில் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளான முருகனைப் பற்றிய செய்திகளும் பரந்து காணப்படுகின்றன. இந்நூல்களில் முருகன், ‘செவ்வேள்’ (*அகநானூறு*: 267:17, *குறிஞ்சிப்பாட்டு*: 1:3, *குறுந்தொகை*: 51, *பரிபாடல்*: 5:13, *பட்டினப்பாலை*:154), ‘சேஎய்’ (*குறுந்தொகை*: 1:3, *ஐங்குறுநூறு*: 242, *பெரும்பாணாற்றுப்படை:* 458, *குறிஞ்சிப்பாட்டு*: 51, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 271), ‘நெடியோன்’ (*அகநானூறு*: 149:16, *ஐங்குறுநூறு*: 244), ‘நெடுவேள்’ (*அகநானூறு*: 22:6, 98:27, 120:1,328:5, *குறிஞ்சிப்பாட்டு:* 174 & 175, *குறுந்தொகை:* 111:1-2, *திருமுருகாற்றுப்படை:* 45-46, 211-213 & 273, *நற்றிணை:* 173:9, 288:10, *பட்டினப்பாலை*: 145, *பரிபாடல்*: 19:84, *புறநானூறு*: 51:19, *பெரும்பாணாற்றுப்படை*: 75), ‘முருகன்’ (*அகநானூறு*: 59:10-11, 98:9, 158:16, *ஐங்குறுநூறு*: 308:4), ‘முருகு’ (*அகநானூறு*: 22:7-11, 28:6-7, 178:4, 232:11, 246:6, 272:13-15, 273:13, *குறுந்தொகை*: 261:1, 263:1-6, *நற்றிணை*: 34:11, 47:8-11, 82:4, 255:1, 288:5-10, *பதிற்றுப்பத்து*: 26:12, *புறநானூறு:* 56:14, 295:5, *மதுரைக்காஞ்சி:* 181, 609, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 59-61), ‘வேள்’ (*பதிற்றுப்பத்து*: 11:6, *பரிபாடல்*: 8:61, 9:36, 18:25, *பெரும்பாணாற்றுப்படை*:75) என்ற பெயர்களால் குறிக்கப்பெறுகிறான்; சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவிக்கும் புதல்வனாகவும் (*பரிபாடல்*: 5:13, 8:127), கொற்றவைச் சிறுவனாகவும் (*திருமுருகாற்றுப்படை*: 258), காடுகிழாள்

குழவியாகவும் (*திருமுருகாற்றுப்படை*:259) சுட்டப்பெறுகின்றான். முருகன் ஆறுமுகங்களையும் பன்னிரு கைகளையும் கொண்டவனாகவும் (*பரிபாடல்*: 5:11, 14,21, *திருமுருகாற்றுப்படை*: 64, 91,), சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணினின்றும் சரவணப் பொய்கையில் தோன்றியவனாகவும் (*பரிபாடல்* 5:12, 5:30, 9:1, 9:14-15) வருணிக்கப்பெறுகின்றான்.

சங்க இலக்கியங்களில் கொற்றவை (*கலித்தொகை:* 89:8, *குறுந்தொகை*: 218: 1-3, *பதிற்றுப்பத்து*: 88:2, 88:23-24, 90:19), பலராமன் (*கலித்தொகை*: 104: 7-8, 105:11, 124:2, *புறநானூறு*: 56:4, 58:14, *நற்றிணை*: 32:2), நான்முகன் (*கலித்தொகை*: 2:1, 106:18, *பெரும்பாணாற்றுப்படை:* 402-403, *புறநானூறு*: 194:5), காமன் (*கலித்தொகை*: 26:4, 35:14, 36:9, 84:23-24, 109:19-20, 139:22-23, 143:34, 147:42, *புறநானூறு*: 194:5), இந்திரன் (*திருமுருகாற்றுப்படை*: 155-159) முதலான கடவுளர்களும் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். சங்க காலத்தில் நடுகல்லை நீராட்டி, மணப்புகையூட்டி, நெய் விளக்கேற்றி, மலரையும் நெல்லையும் தூவி தெய்வமாக வழிபடுதலும், ஆட்டுக்கடாவைப் பலியிட்டுக் கள்ளைச் சிறுகலத்தில் ஊற்றி வைத்து வழிபடுதலும் காணப் பெற்றுள்ளன (*அகநானூறு*: 289, *புறநானூறு*: 232, 261, 263, 264, 265, 306, 314, 329, 335)

கடவுளைப் பல்வேறு நிலைகளில் வழிபட்ட சங்க கால மக்கள் கடவுளுக்குக் கோவில்கள் எழுப்பியும் சிறப்புகள் செய்துள்ளனர். இக்கோவில்கள், ‘அம்பலம்’ (*அகநானூறு*:157, *பரிபாடல்*: 18:28), ‘இறைப்பொதுவில்’ (*அகநானூறு*: 167), ‘கோட்டம்’ (*கலித்தொகை*: 49:9), ‘நகர்’ (*அகநானூறு*: 99:9, *பரிபாடல்:* 8:126), ‘பொதுயில்’ (*அகநானூறு*: 287:5, 307:11-12, *புறநானூறு*: 52:12-13), ‘மன்றம்’ (*குறுந்தொகை*: 87:1-2) எனச் சுட்டப்பெறுகின்றன. கடவுளுக்குத் திருவிழாக்கள் எடுத்தும் மக்கள் தம் சமய உணர்வினை வெளிபடுத்தியுள்ளனர். திருவிழாவினைக் குறிக்கும் சொற்களாக ‘விழவு’, ‘சாறு’ என்பன திகழ்ந்துள்ளன (*பரிபாடல்*: 8:96, *மதுரைக்காஞ்சி*: 366). சங்க காலச் சமுதாயத்தில் பௌத்த சமயப் பள்ளிகளும் (*மதுரைக்காஞ்சி*: 465-467) சமண சமயப் பள்ளிகளும் (*மதுரைக்காஞ்சி*: 475-485) காணப்பெற்றுள்ளன. இப்படியாக, சங்கத் தமிழரது வாழ்வியலில் சமய உணர்வு பரிணமித்து ஆழ வேரூன்றியுள்ளது புலனாகின்றது.

சங்கம் மருவிய காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே சமய நம்பிக்கை தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளது என்பதற்குத் தக்க சான்றாக அக்காலப் பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்களிலுள்ள குறிப்புகள் திகழ்கின்றன. தமிழகத்தில் அன்னை வழிபாடு தொன்றுதொட்டு எங்கும் பரவலாக இயங்கி வந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் அம்பிகை, ‘கொற்றவை’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:64, 12:5:1, 12:14:4, 20:36, 23:111, 181), ‘குமரி’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 11:214, 12:67, 72, 73), ‘நீலி’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:68), ‘பாவை’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 11:197 & 214, 12:70 & 71, 13:111), ‘ஐயை’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:69, 12:6:1), ‘தையல்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:66), ‘அந்தரி’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:21:3), ‘சங்கரி’ (*சிலப்பதிகாரம்:* 12:21:3), ‘உமையவள்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 6:42), ‘சூலி’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:68) என்ற பெயர்களில் சுட்டப்பெறுகின்றாள். மணிமேகலையில் கொற்றவை, ‘காடமர் செல்வி’ (*மணிமேகலை*: 6:53) என்று குறிக்கப்படுவதும் இவ்விடம் சுட்டத்தக்கது.

சிவபெருமான், முருகன், திருமால், நான்முகன், காமன் முதலானோரின் பெயர்களும் சங்கம் மருவிய நூல்களில் காணப்பெறுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் சிவனை, ‘இறையோன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 14:7), ‘இறைவன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 22:87), ‘உயர்ந்தோன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 26:55), ‘ஆனேறு ஊர்ந்தோன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 30:141), ‘செஞ்சடைக் கடவுள்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 26:64), ‘கண்ணுதலோன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:10:3), ‘அரன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 12:9:3), ‘இமையவன்’ (*சிலப்பதிகாரம்*: 6:43, 28:75) என்ற பெயர்களில் சுட்டுகின்றது. சிவதாண்டவம் பற்றியும் (*சிலப்பதிகாரம்:* 6:39-43), திருவைந்தெழுத்தையும் (*சிலப்பதிகாரம்:* 11:128-131), சிவதலங்களையும் (*சிலப்பதிகாரம்*: 5:169, 14:7) இந்நூல் குறிக்கின்றது. முருகனின் நாமங்களும் (*சிலப்பதிகாரம்*: 1:38, 5:170, 24:13:4, 24:17:1) திருமாலின் திருப்பெயர்களும் (*சிலப்பதிகாரம்*: 6:35, 17:14:1, 17:15:1, 17:16:1, 17:19:1, 17:20:1, 17:21:1, 17:27:1, 17:30:4, 17:36:4) இந்நூலில் பரவலாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. மணிமேகலையில், சிவன் (*மணிமேகலை:* 1:54, 3:144, 27:86), முருகன் (*மணிமேகலை:* 3:144, 5:13-14), திருமால் (*மணிமேகலை:* 27:98-99), காமன் (*மணிமேகலை:* 3:23 & 124) முதலானவரது குறிப்புகளும் அடங்கியுள்ளன.

2.2 புறச்சமய ஊடுருவல்

சங்க காலத்தில் மூவேந்தராலும் சிற்றரசர்களாலும் ஆளப்பட்டு வந்த தமிழ்நாடு, கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அயலவர்களான களப்பிரர், பல்லவர் முதலானோர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. சங்கம் மருவிய காலத்தில் (கி.பி.100-500) தமிழ் நாட்டின் ஆட்சி களப்பிரர் கையில் சிக்கியது. புறச்சமயத்தினரான களப்பிரர் தமிழ்நாட்டின் பழஞ்சமயங்களான சைவ, வைணவ சமயங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கவில்லை; பௌத்த சமண சமயங்களின் செல்வாக்கே இக்காலப்பகுதியில் மிகுந்திருந்தது (பால சுப்பிரமணியன்,சி., 1959: 77). வைதீக சைவ சமயம் வைதீகத் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வேள்வி செய்தல், பலியிடுதல், சாதி அமைப்பு போன்றவை அதன் உள்ளடக்கமாக இருந்தன. மேலும், வேதக்கல்வி பிராமணருக்கே உரியது; பிராமணரல்லார் காதாலும் வேதத்தைக் கேட்கக் கூடாது என்ற தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு, சாதி அமைப்பு முறையாலும்,

போர்களாலும், மது, மாது, ஊனுண்ணல் போன்றவற்றாலும் உள்ளம் சலிப்படைந்திருந்த மக்கள், அத்தகு வாழ்க்கை முறைக்குப் பதிலாகத் தங்களை இணைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றதொரு புதிய பிடிப்பினை இக்காலப் பகுதியில் எதிர்நோக்கியிருந்தனர்.

இச்சூழலிலே, நீதி போதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமண, பௌத்தத் துறவிகள் வலியுறுத்திய அமைதி, ஒற்றுமை, ஒழுக்கம், புலனடக்கம், புலால் மறுத்தல் போன்ற நெறிகள் மக்கள் எண்ணிய வாழ்க்கை முறைக்கு வழிகாட்டுவனவாக அமைந்திருந்தன. தமிழ் மக்களும் அவற்றை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டனர். இதனால், களப்பிரர்கள் காலத்தில் சமண, பௌத்தச் சமயங்கள் தமிழ் நாட்டில் செல்வாக்குப் பெறலாயின. மேலும், சமணர்கள் அடைக்கலம் அளிக்கும் அறத்தை மேற்கொண்டனர்; எக்குலத்தைச் சார்ந்தவராயினும் அவர்களிடையே குலவேறுபாடு கருதாது சமண சமயத்தில் அனைவரையும் இணைத்துக் கொண்டனர். குறிப்பாக, இவர்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்றுணர்ந்ததனால் தமிழக மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தனர். கூடவே, நாடாளும் மன்னர்களின் ஆதரவும் கிட்டியதனால் இச்சமயம் பெருவளர்ச்சி பெற்றது (ஈசுவரபிள்ளை,தா., 2000: 256-257).

2.3 புறச்சமய வீழ்ச்சியும் அகச்சமய மீட்பும்

ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் களப்பிரர்கள் தம் அரசியல் செல்வாக்கை இழந்தனர். தெற்கே, நின்ற சீர் நெடுமாறன் என்ற பாண்டிய மன்னன் களப்பிரர்களை வென்று நாட்டைக் கைப்பற்றினான். வடக்கே, பல்லவர்கள் ஆட்சி செல்வாக்குப் பெற்று நல்லதோர் ஆட்சியை நிலைநாட்டினர். இவர்கள் காலத்தில் சைவ, வைணவச் சமயங்கள் புத்துயிர் பெறத் தொடங்கின (பால சுப்பிரமணியன்,சி., 1959: 110-111).

அதே வேளை, சைனரும் பௌத்தரும் புலனடக்கத்தையும் உண்ணாநோன்பு, இன்ப வெறுப்பு முதலியவற்றையும் மக்களிடையே தொடர்ந்து வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தனர் (வரதராசன்,மு., 1972: 99). சமண சமயத்தின் நிலையாமை பற்றிய எண்ணமானது மக்கள் மனதில் சஞ்சல உணர்வையும் அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தியது. மக்கள் கடும்துறவறத்தை மேற்கொள்ள இயலாமல் தடுமாறினர். மன்னர்கள் சமணப்பள்ளிகளுக்குப் பெருமளவு நிலங்களையும் பொருளையும் தானமாக வழங்கியதால் சமணத் துறவிகள் பொருளாதார நிலையில் மேம்பட்டிருந்தனர். இதனால், அவர்களது நீதி போதனையில் நெகிழ்வு ஏற்படத் தொடங்கியது. தமிழ் மக்களின் நன்மதிப்பையும் இழக்க முற்பட்டனர். மேலும், சமணம் பெண்களை முக்திக்குத் தகுதியற்றவர்களாகக் கூறி ஒதுக்கி வைத்தது. ஆடவர் பிறப்பறுத்து முக்தி பெறப் பெண்கள் தடையாக அமைகின்றனர் என்ற கருத்துப் பரப்பப் பெற்றது. ஆண்கள் பெண்கள்மேல் வெறுப்புற்றுத் துறவு மேற்கொள்ளும் பொருட்டுப் பெண்கள் இழித்துரைக்கப்பட்டனர். காதல் வாழ்விலும் இல்லற வாழ்விலும் கிட்டிய இன்பமும் பாதுகாப்பும் சமணக் கொள்கைகளால் பறிபோவதைக் கண்ட மக்கள் தன்னுணர்வு பெற்றனர்; சமண சமயத்தை வெறுக்கத் தொடங்கினர். இதனால், சமண சமயம் செல்வாக்கை இழந்தது (ஈசுவரபிள்ளை,தா., 2000: 266-267).

பிறிதொரு நிலையில், பௌத்தச் சமயத்தில் தோன்றிய ஈனாயானம், மகாயானம், சிராவகயானம், மந்திரயானம் முதலான பிரிவுகளும், இப்பிரிவுகளுக்கிடையே காணப்பெற்ற வழக்கங்களும் இச்சமய வீழ்ச்சிக்கு அடிப்படைகளாயின. கி.பி. 757-இல் ஆச்சாரிய அகளங்கள் என்ற சமண சமயத் துறவி காஞ்சியிலுள்ள பௌத்தக் கோவிலுக்குச் சென்று நிகழ்த்திய சமய வாதத்தில் பௌத்தத் துறவிகள் தோல்வியுற்று இலங்கை சென்று விட்டனர் என்ற மரபுவழிச் செய்தியும் உள்ளது. மன்னர்களும் பொதுமக்களும் கொடுத்த கொடைகளால் பௌத்தத் துறவிகள் தங்கள் கடமைகளை மறந்து உலகியலில் மூழ்கத் தொடங்கிவிட்டனர். கற்றறிந்த பெருமக்கள் ஏற்றுப் போற்றும் அளவுக்கு எவ்வளவோ நற்கூறுகள் பௌத்தத்தில் காணப்பெற்ற போதிலும் பௌத்தத் துறவிகள் காலச் சூழலால் தமது அறபோதனையிலிருந்து விலகிவிட்ட காரணத்தினால் திருஞானசம்பந்தரின் கடுங்கணைக்கு இலக்காகி வீழ்ந்தனர் எனக் கருத்துரைக்கப்படுகின்றது. இக்காரணங்களினால் பௌத்தச் சமயச் செல்வாக்கும் குன்றியது எனலாம் (ஈசுவரபிள்ளை,தா., 2000: 267).

2.4 பக்தி இயக்க உருவாக்கம்

கி.பி. 6,7,8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் சைவ, வைணவ சமயப் பெரியார்களான நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தோன்றினர்; ஊர் ஊராகச் சென்று பக்திப் பாடல்கள் பாடி, தத்தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பினர். தமிழ் மக்களிடையே சமய எழுச்சியும் கலைப் பாதுகாப்பும் தோன்றலாயின. அதன் விளைவாக, தமிழர் தம் பண்பாட்டினையும் கலைச் செல்வங்களையும் பேணிக் காக்கும் பெருநோக்கில் பக்தி இயக்கம் உருபெற்றது (வரதராசன்,மு., 1972: 99).

தமிழகத்தில் இப்பக்தி இயக்க வளர்ச்சியால் சைவ, வைணவ சமயங்கள் பெற்ற நன்மதிப்பிற்கும் பேராதரவிற்கும் உரிய காரணங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்:

(i) கொள்கைகள்:

நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தோன்றி, இல்லறக் கடமைகளை மேற்கொண்ட வண்ணமே இறைவனை வழிபட்டு உயர்நிலை அடையலாம் எனக் கடவுள் வழிபாட்டை எளிமைப்படுத்தினர். சஞ்சலம் கொண்டிருந்த மக்கள் உள்ளத்தில் நம்பிக்கையொளி சுடர்விட்டது. மக்கள் ஆறுதலும் புத்துணர்வும் அடைந்தனர். காதலும் வீரமும் பண்டைய தமிழர் மரபாக இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் சான்று பகர்கின்றது. அன்புநெறியே தமிழர்களது இயற்கை இயல்பாகும். இல்லறம் காத்தலையே நல்லறமாகக் கொண்டு தமிழர் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனையே,

> "அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
> பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று" (*திருக்குறள்:* 49)

என்று தமிழ்மறை சுட்டுகின்றது. ஆக, காதல் உணர்வு இரத்தத்தோடு, ஊறிய உணர்வாகத் தமிழர் மரபில் அமைந்து விட்டது. இவ்வியற்கையுணர்வு யாரும் சொல்லியோ எவராலும் திட்டமிடப்பட்டோ ஏற்படவில்லை. இந்த இயற்கை இயல்பு ஒரு சில காலத்திற்குச் சமண, பௌத்தக் கருத்துகளால் மேல்பூச்சுப் பூசப்பட்டதுபோல் மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை நிரந்தரமான இடம் வகிக்க வில்லை. காலப்போக்கில், தமிழர்களின் அன்பும் காதலும் கொண்டொழுகும் அடிப்படை பண்பாடு வெளிப்பட்டே தீர்ந்தது. ஆகவே, மக்கள் இயற்கையிலிருந்து மீற முடியாமல் மீண்டும் இயற்கை இயல்பிற்கே திரும்பினர். அன்பு நெறியே பக்தி இலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாகத் திகழ்ந்தது. ஆக, உயிர்கள் இறைவன் மீது கொண்ட தூய அன்பே பக்தியாகவும், இவ்வாறு உயிர்கள் ஒன்றுபட்ட அன்பு இயக்கமே பக்தி இயக்கமாகவும் பரிணமித்தது (ஈசுவரபிள்ளை,தா., 2000: 268).

(ii) மன்னர்களின் ஆதரவு:

சைவ, வைணவ சமயங்களின் கொள்கைகளால் கவரப்பெற்ற மன்னர்கள் சமய மாற்றம் அடைந்தனர். உதாரணத்திற்கு, பல்லவ மன்னன் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறியதும் பாடலிபுரத்திலுள்ள சமணப் பள்ளிகளையும் சமண்பாழிகளையும் இடித்துத் திருவதிகை நகரில் சிவபெருமானுக்குக் குணபரவீச்சுரம் என்ற கோவிலைக் கட்டியதைத் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் வரலாறு எடுத்துணர்த்துகின்றது. மேலும், கந்தசிஷ்யன் என்ற பல்லவ மன்னன் திருக்கழுக்குன்றத்துச் சிவபெருமான் கோவிலுக்கு நிலங்களை அளித்துள்ளதைக் கல்வெட்டு காட்டுகின்றது. மற்றும், நந்திபுரவிண்ணகரம் நந்திவர்மன் பணி செய்த இடம் என்றும் திருச்சித்திரக்கூடம் பொன்னும் மணியும் முத்தும் கொண்டு, படைமன்னன் பல்லவர்கோன் பணிந்த இடம் என்றும் வைணவத்தில் வருணிக்கப்பெற்றிருப்பது மன்னர்கள் பேராதரவையே எடுத்தியம்புகிறது (ஈசுவரபிள்ளை,தா., 2000: 268-269).

(iii) நாயன்மார் ஆழ்வார்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள்:

திருநாவுக்கரசர் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறியதைக் கண்ணுற்ற சமணர்கள் அவருக்குப் பல துன்பங்கள் இழைக்கின்றனர். ஆயினும், சிவபெருமான் திருவருளால் சமணர்களின் மறச்செயல்களை அப்பர் கடந்து விடுகிறார். இது தவிர, சம்பந்தர் பெருமான் சமணர்களையும் பௌத்தர்களையும் அனல் வாதமும் புனல் வாதமும் செய்து அவர்களை வென்று சைவத்தை நிலைநாட்டிய நிகழ்ச்சிகளும், மேலும் மாணிக்கவாசகர் ஈழநாட்டுப் பௌத்த சமய துறவர்களுடன் வாதிட்டுச் சைவச் சமயத்தை நிலைநாட்டிய செய்தியும் உண்டு (ஈசுவரபிள்ளை,தா., 2000: 269-271).

(iv) சமத்துவச் சிந்தனைகள்:

நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் சமுதாயப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளால் மக்களிடையே காணப்பெற்ற வேறுபாடுகளை அகற்றிச் சமநிலையான சமுதாயத்தை உருவாக்க பாடுபட்டனர்; இறைப்பற்றையூட்ட முயன்றனர்; சமுதாயத்தில் காணப்பெறும் சாதிவேறுபாடுகளும் வகுப்புப்பிரிவுகளும் இறைவனிடத்து அன்பு செலுத்துவதற்கும் இறைவனை வழிபட்டு உயர்நிலையை அடைவதற்கும் தடைகளல்ல என்ற புரட்சிச் சிந்தனையைப் பரப்பினர்; சமுதாய அடித்தளத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் பேராதரவையும் பெற்றனர் (ஈசுவரபிள்ளை,தா. 2000: 271-272).

(v) தமிழ்ப்பற்று:

வடமொழி மட்டுமே இறையன்பை வெளிப்படுத்த ஏற்ற மொழி என்று பக்தி இயக்கம் வலியுறுத்தவில்லை. மாறாக, தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியின் மூலம் இறையுணர்வை வெளிப்படுத்த முடியும் என உறுதியாக நின்று நிலைநாட்டியதால் மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றது (ஈசுவரபிள்ளை,தா. 2000: 272-273).

(vi) பெண்டிர் ஆதரவு:

சமண, பௌத்த சமயங்கள் துறவறத்தை வலியுறுத்தி, பெண்ணாசையை நீக்க முற்பட்டன. ஆனால் பக்தி இயக்கம் பெண்களுக்கும் ஏற்ற இடமளித்து ஆடவருக்குச் சமமாக சமுதாய அங்கீகாரம் வழங்கியது. இதனால், பெண்களின் பேராதரவு கிட்டியது. சைவத்தில் திலகவதியார், காரைக்கால் அம்மையார் போன்றவர்களும் வைணவத்தில் ஆண்டாளும் பெண்ணின முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தனர்; பெண்களுக்குச் சமய, சமுதாய, பொருளாதார உரிமை உண்டு என அறிவுறுத்தினர்; ஆண், பெண் சமத்துவச் சிந்தனை வெளிப்பட்டது (ஈசுவரபிள்ளை,தா. 2000: 273).

(vii) புராணக்கதைகளைப் பயன்படுத்துதல்

சமண ஒழுக்க அறிவும், ஒழுக்க உயர்வும் பக்தி இயக்கம் பயன்படுத்திய புராணக் கதைகளால் தலைதூக்காமல் முடக்கி விட்டன. புராணக்கதைகள் சமூக மதிப்புகளை ஊட்டின; கல்வியறிவற்ற சாதாரண மக்களும் கூட இவற்றை உணர்ந்து கொள்ள புராணக்கதைகள் பெரிதும் உதவின (ஈசுவரபிள்ளை,தா. 2000: 273).

(viii) வட்டார உணர்வு

பக்தி இயக்கச் சான்றோர் திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று இறைப்புகழைப் போற்றிப் பாடினர். தம் ஊரினை அல்லது வட்டாரத்தைப் பிறர் புகழ்ந்து கூறும்போது அதனைக் கேட்டு மனம் மகிழ்தல் மக்களின் பொதுவான உள்ள நிலையாதலால் அவ்வுத்தியைக் கையாண்டு, அவ்விடங்களில் வாழ்கின்ற மக்களிடையே வட்டாரப்பற்றை மிகுவித்து அவர்களின் பேராதரவை அச்சான்றோர் பெற்றனர். இவ்வண்ணம் பக்தி இயக்கம் பெருவளர்ச்சியுற்றது (ஈசுவரபிள்ளை,தா. 2000: 273-274).

இவ்வாறு வளர்ந்து வளம்பெற்ற பக்தி இயக்கமே பக்தி இலக்கியம் தோன்ற வழிவகுத்தது. இவ்வியக்கம் ஒரு மக்கள் இயக்கமாக வளர்ச்சிப் பெற்றது. பல்வகைக் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு நிலைக்களனாக கோவில்கள் திகழ இவ்வியக்கம் பெரும் பங்காற்றியது. மக்கள் மொழியாகிய தமிழுக்கு முதன்மை வழங்கப்பெற்றதால் சமயப் பெரியார்கள் தமிழ்ப் பக்தி பாடல்களை இசையோடு அமைத்துப் பாடி மக்களிடையே பக்தி இயக்கம் பரவி நிலைப்பெற வழிகோலினர் (வரதராசன்,மு., 1972: 99).

பக்தி இயக்கத்தின் விளைவாகத் திருமுறைகள் தோன்றின. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் சமய உணர்வு கொண்டு பாடிய இசைப்பனுவல்களே *சைவத்திருமுறை பன்னிரெண்டாகவும் நாலாயிரத்திவ்வியப் பிரபந்தமாகவும்* அழைக்கப்பெற்றன. “சோழப் பேரரசர் ஆண்ட காலம் (கி.பி. 850-1350) தமிழ் பண்பாட்டின் பொற்காலமாகும். இவர்கள் காலத்தில் இலக்கியங்கள் நன்முறையில் ஆதரிக்கப்பட்டு யாண்டும் பரவின” என்று நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளது இவ்விடம் கருதத்தக்கது. சைவத் திருமுறைகளை நம்பியாண்டார் நம்பியும், வைணவப் பிரபந்தங்களை நாதமுனிகளும் திரட்டித் தந்தனர். அவை சோழர் காலத்திலேயே தொகுக்கப்பட்டன (பால சுப்பிரமணியன்,சி., 1959: 140-141).

2.0 முடிவுரை

தமிழர் மதங்கள்மீது அந்நிய மதங்களின் தாக்குதல் ஏற்பட்டு மீட்சிபெற்ற பின்னர், சுமார் 13, 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் தோன்றின. அவற்றுக்குக் காரணமான சந்தான குரவர்கள் மரபில் வந்தது சைவ மடங்கள். இவற்றின் தொடர்ச்சியே இன்றைய சைவ ஆதினங்கள். அது போலவே வைணவ மடங்களும் தோன்றின. வேதாந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வைணவம் வளர்ந்தது. இக்கோட்பாட்டினை இராமானுஜர் உள்ளிட்ட ஆசாரியர் விளக்கப்படுத்தினர். காலநெடுமையில் சைவ, வைணவ அடியார் பெருமக்களின் அரிய தொண்டினால் சைவமும் வைணவமும் தழைத்து வளர்ந்துள்ளது உய்த்துணரத்தக்கது.

மேற்கோள் நூல்கள்

அகநானூறு. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1970. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.

அருணாச்சலம், ப. 1973. *பக்தி இலக்கியம்*. சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம். முதற்பதிப்பு.

இளவரசு, சோம. 1992. *இலக்கிய வரலாறு*. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

ஈசுவரபிள்ளை, தா. 2000. *பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம். முதற்பதிப்பு.

ஐங்குறுநூறு. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1961. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.

கந்தசாமி, ந. 1995. *தமிழ் பக்தி இலக்கியம்*. கோலாலம்பூர்: திருமகள் வெளியீடு. முதற்பதிப்பு.

கலித்தொகை. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1970. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு
குறிஞ்சிப்பாட்டு. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1956. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.
குறுந்தொகை. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1958. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
கோவிந்தசாமி, மு. 1960. *இலக்கியத் தோற்றம் (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு) கி.பி. 250-1960*. சென்னை: பாரி நிலையம்.
சாமி சிதம்பரனார். 1961. *பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்*. சென்னை: சிவகாமி சிதம்பரனார் சௌராஷ்திரா நகர். முதற்பதிப்பு.
சிலப்பதிகாரம். உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1969. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.
சுப்பிரமணிய பிள்ளை, கா. 1940. *தமிழர் சமயம்*. சென்னை: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம். முதற்பதிப்பு.
சுப்பிரமணியன், சு. 1990. *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. புதுச்சேரி: நம்மொழி பதிப்பகம்.
சுலோச்சனா, ப. 1999. *தமிழ் இலக்கியங்களில் ஊழ்வினைக் கோட்பாடு-ஓர் ஆய்வு*. திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ்த் தன்னாட்சி உரிமை பெற்ற ஸ்ரீ பராசக்தி மகளிர் கல்லூரித் தமிழ்த்துறை ஆய்வு மையத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு. குற்றாலம்: தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ பராசக்தி மகளிர் கல்லூரி.
திருக்குறள். நாமக்கல் கவிஞர் உரை. 2004. நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கநார். சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.
திருமுருகாற்றுப்படை. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1981. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். இரண்டாம் பதிப்பு.
தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம்: அகத்திணையியல் புறத்திணையியல். 1947. சென்னை: நச்சினார்க்கினியர் உரை.
தேவநேயப் பாவாணர், ஞா. 2000. *தமிழர் மதம்*. சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம். மறுபதிப்பு.
நற்றிணை நானூறு. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1967. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். மறுபதிப்பு.
நாகப்பன் ஆறுமுகம். 2008. *சித்தாந்த சைவம்*. கோலாலம்பூர்: சிவா எண்டர்பிராய்ஸ். முதற்பதிப்பு.
பட்டினப்பாலை. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1970. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.
பரிபாடல். உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1961. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.
பாலசுப்பிரமணியன், சி. 1959. *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. சென்னை: நறுமலர்ப் பதிப்பகம்.
புறநானூறு. உரையாசிரியர்: பொ.வே. சோமசுந்தரனார். 1957. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். முதற்பதிப்பு.
மணிமேகலை. உரையாசிரியர்: ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்-வித்துவான் ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை பதவுரை விளக்கவுரையுடன். 1964. திருநெல்வேலி: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். ஐந்தாம் பதிப்பு.
வரதராசன், மு. 1972. *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*. புது தில்லி: சாகித்திய அக்காதெமி.
Jesudan, C. And Jesudasan, H. 1961. *A History of Tamil Literature*. Culcutta: Y.M.C. Publishing House.
O'Malley, L.S.S. 1935. *Hinduisme through the Ages*. Bombay: Bharatiya Vidya Bhavan.
Swaminathan, A. 1998. *Hindu Religion – Its Growth, Ethics and Culture*. Chennai: Deepa Pathippagam. First Edition.